

Arbejdsgruppen skal på den baggrund anbefale, at Danmark positivt arbejder for og tilslutter sig et forbud mod tremmekalveopdræt under den beskrevne form i EF-landene.«

Til § 3

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende lov. I § 2 i den gældende lov stilles der alene et krav om, at dyrs opholdsrum skal være forsvarligt indrettet.

Bestemmelsen skal til en vis grad ses i lyset af art. 4 i Den Europæiske Konvention om beskyttelse af dyr til landbrugsformål, der har følgende ordlyd:

»Den bevægelsesfrihed, som er passende for et dyr under hensyntagen til dets art og i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer, må ikke begrænses på en måde, der medfører unødigt lidelse for eller skade på dyret.

Stk. 2. Hvis et dyr til stadighed eller regelmæssigt holdes tøjret eller indespærret, skal det gives så megen plads, som er passende for dets fysiologiske og etologiske behov i overensstemmelse med anerkendte praktiske og videnskabelige erfaringer.«

I § 3 stilles der ikke blot krav til dyrenes opholdsrum, men også til øvrige opholdsarealer. Efter bestemmelsen skal rum og arealer, hvor dyr opholder sig, indrettes på en sådan måde, at dyrets behov tilgodeses. Med dyrets behov menes de behov, der er nærmere omhandlet i § 2.

Da § 3 ikke indeholder bemyndigelser for justitsministeren, indebærer bestemmelsen ikke nogen fortolkningsproblemer i relation til § 4.

Bestemmelsen omfatter efter sin formulering såvel bygninger som øvrige arealer, hvor dyr opholder sig. Ved bygning forstås hele bygningens konstruktion, herunder vægge, loft og gulve, og ved indretning forstås selve stien, buret eller båsen, hvori dyret opholder sig. Omfattet af indretningen er tillige blandt andet lys-, varme-, ventilations- og foderanlæg.

Med arealer tænkes på steder, hvor dyr holdes, uden at der er tale om egentlige bygninger. Omfattet af § 3, stk. 1, er således også løbegårde, folde og andre udendørs anlæg, hvori dyr holdes indespærret på et større eller mindre areal.

Etter bestemmelsen stilles der krav om, at opholdsstedet indrettes således, at dyrets behov tilgodeses.

Dyrs behov for bevægelsesfrihed er forskellige. Det er ikke muligt at beskrive kravene til opholdsstederne mere indgående. Der må lægges vægt på det enkelte dyrs adfærdsmæssige og fysiologiske behov, jf. § 2. I 2. pkt. beskrives de mindstekrav, der må stilles til dyrs bevægelsesfrihed.

2. pkt. i bestemmelsen hindrer bl.a. opdræt af de såkaldte »tremmekalve«, jf. bemærkningerne til § 2.

Uanset at kravet om beskyttelse mod vejr og vind følger af §§ 1 og 2, er der fundet behov for at præcisere dette krav.

I stk. 2 fastslås det, at stk. 1, 2. pkt., tillige finder anvendelse på bindsler, tøjlr og lignende indretninger.

Bestemmelsen afløser § 3, nr. 1, i den gældende lov, hvorefter det er forbudt ved bindsel, tøjlr eller anbringelse af andre indretninger at hæmme dyrs bevægelsesfrihed på en måde, der volder dyret smerte eller hindrer det i at opnå fornøden hvile. Forbudet mod at volde dyret smerte findes dog i den generelle bestemmelse i § 1.

Efter bestemmelsen stilles der krav om, at dyrs bindsler, tøjlr og lignende indretninger udformes således, at dyret har den fornødne bevægelsesfrihed.

I betænkning nr. 868 af maj 1979 om intensive produktionsformer og dyrebekyttelse i praktisk landbrug er på s. 30 kravene til bindslers funktion og indretning for så vidt angår kvæg beskrevet således:

»Bindslet skal give koen frie forhold til frem- og tilbagegående bevægelser under rejsning og lægning samt tillade koen at slikke sig over det meste af kroppen, uden at den tvinges til at indtage unaturlige stillinger med risiko for fald. Koen skal endvidere kunne æde og drikke i naturlig stilling samt indtage en naturlig hvilestilling både liggende og stående. Endelig skal der være mulighed for, at koen kan træde tilbage, således at afsat gødning og urin falder bag lejet. De forskellige bindselstyper tilstræber den bedst mulige tilnærmelse til disse krav, idet de samtidig skal opfylde kravet om sikker fiksering og mulighed for let og hurtig opbinding og løsning.«

Bestemmelsen i stk. 3 er ny i forhold til den gældende lov. Den skal ses i sammenhæng med § 2 i hundeloven, hvorefter det er forbudt at holde hund på steder, hvor der ikke er beboelse, såsom i kolonihaver, medmindre politiet meddeler tilladelse dertil. Bestemmelsen i hundeloven er begrundet i hundenes særlige behov for omgang med mennesker, og denne bestemmelse foreslås opretholdt.

Med stk. 3 sikres det, at politiet kan forbyde dyrehold på steder, hvor der ikke bor mennesker, der kan føre et forsvarligt tilsyn med dyret, eller hvor forholdene taler for, at dyrene ikke på anden måde er sikret det fornødne, kvalificerede tilsyn.

Zoologiske haver, dyrehandler, dyreinternater og lignende kræver særlig tilladelse efter andre bestemmelser i denne lov.

Til § 4

Paragraffen bestemmer, at justitsministeren kan fastsætte nærmere regler for dyrs opholdsarealer m.v.